Octavian Goga

Cântece fără țară

Cântece fără țară

Octavian Goga

Editura Bestseller

Imagine: Sinseeho/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA
CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Fără țară

Eu sunt un om fără de țară,
Un strop de foc purtat de vânt,
Un rob răzleț scăpat din fiară,
Cel mai sărac de pe pământ.
Eu sunt un mag de legea nouă,
Un biet nebun, orbit de-o stea,
Ce-am rătăcit să v-aduc vouă
Poveștile din țara mea.

Eu sunt o lacrimă târzie
Din plânsul unei mii de ani,
Sunt visul care reînvie
La vetrele celor orfani.
Sunt o mustrare călătoare
De pe tărâmuri fără glas,
Și dintr-o lume care moare
Sunt strigătul ce-a mai rămas.

Eu sunt oftatul care plânge
Acolo-n satul meu din deal,
Sunt țipătul muiat în sânge
Al văduvelor din Ardeal.
Sunt solul dragostei și-al urii,
Un visător de biruinți,
Ce port blesteme-n cerul gurii,
Drept moştenire din părinți.

Eu m-am desprins dintre morminte,
Din cripte umede și reci,
De unde-aducerile-aminte
Țin straje unui gând de veci.
Și cu fiorul care poartă
Pe cei încrezători în frați,

V-am plâns la fiecare poartă
Durerea morților uitați.

Azi simt cum noaptea se coboară
Pe dimineața mea de ieri,
Cum cântul meu se înfășoară
În giulgiul veșnicei tăceri...
Și printre voi îmi duc povara
Stropit de râs și de noroi,
Căci vai de cine-și pierde țara
Ca să și-o ceară de la voi...

Așteptare

Mor clipe mute, numărate,
Acolo-n satul vostru gol,
Mor clipe mute numărate,
Și-n pacea nopții-nfiorate
Același vis vă dă ocol.

Vi-l murmură și vi-l frământă
Pe-ascuns izvoarele de-argint,
Vi-l murmură și vi-l frământă,
Din streșini ploile vi-l cântă,
Din streșini ploile vă mint...

Voi tresăriți întotdeauna,
Robiți de așteptarea lui,
Voi tresăriți întotdeauna,
Vă-nșală soarele și luna,
Sărmani copii ai nimănui.

De-un an vegheați în pragul porții,
Încremeniți de-un tainic lanț,
De-un an vegheați în pragul porții,
Bolnavi, ce-n frigurile morții
Vedeți un chip de dorobanț...

Pajurei cu două capete

Din grele vremi de grea corvoadă,
De când urnită din noroi,
Spurcată pajură de pradă,
Te-ai pus stăpână peste noi,
Din grele vremi demult s-alege
Pe urma ta același sfat:
Că-n ciubul tău fără de lege
Miroase-a moarte ș-a păcat.

Ca un blestem de cununie
Ne stă pierzarea ta-n pervaz
Și gheara ta de veci ne scrie
Rușinea vieții pe obraz;
Căci n-are iadul vreun balaur
Mai rău și mai înfometat,
Să ceară sânge-atât și aur,
Cât bietul meu pământ ți-a dat.

Cu două ciocuri nesătule
În inimă tu ne-ai străpuns,
Nici lacrimi n-ai avut destule,
Nici carne nu ți-a fost de-ajuns.
Ți-am dat feciorii și bărbații
Și ți-am dat plânset de femei,
Ți-am dat sudoarea unei nații,
Tu, pajură, tu tot mai vrei...

În negru-galben ochiul sorții
Ți-a prins stindardul fără spor,
Căci galbeni ni-s la față morții
Și neagră-i jalea-n urma lor.
Din ei e casa ta zidită,
Și-n putredele-i temelii

Se macină îmbătrânită
Sub strigătele celor vii...

Azi gemi strivită și bolnavă
Când vulturii gonaci te rup,
Văd din răsufletul de-otravă
Arsura stinsului tău trup,
Din munți, din văi și pân la mare,
Te smulg, te mușcă, și te-alung,
Cu bocete de îngropare
Răsună vaieru-ți prelung...

Nu ne-au scris zodiile nouă
Ce-ți blestemam la căpătâi,
Cu vlaga noastră frântă-n două
Să-ți fim la groapă cei dintâi.
Dar când potopul tuturora
Va-nchide praznicul grozav,
Vom fi și noi să-ntindem hora
Pe stârvul tău căzut în prav.

Atunci, în milostiva clipă
Când cufundându-se-n amurg,
Pe sfâșiata ta aripă
Va plânge schilavul Habsburg,
Atunci, privind din nou cărarea
De ani o mie, robi ai tăi,
Vom sta învinși simțind mustrarea
Că singuri nu ți-am fost călăi.

Sângele

Tu, răzvrătit potop de sânge,
Ce-mi fulgeri tulbure prin vine,
Și-n flacăra-ți ce nu se stinge
Ești pururea stăpân pe mine;
Tu, blăstem fără dezlegare,
Porunca din uitate vremuri,
În goana mea fără-ncetare
Cu taina ta tu mă cutremuri..

Ce vifore înfricoșate,
Ce patimi fără de măsură,
Și din vechime ce păcate
Închizi în orice picătură?
Din care strigăt de chemare,
Din ce fior aprins de luptă,
Din ce adâncuri îmi tresare
Zvâcnirea ta neîntreruptă?

Pesemne veacuri își topiră
Al urii uragan de lavă,
Și-n stropii tăi îmi plămădiră
O veche, trainică otravă...
Ori, poate, lacrima ce-o zvântă
De mult o biată casă mută,
Ți-a dat drept moștenire sfântă
Durerea ei nepricepută...

De-aceea fără de repaos
Îți port cântările pribege,
Și sufletu-mi pierdut în haos
Același vaier înțelege.
Tu, veșnic însetat și dornic,
Îmi ceri aceeași sărbătoare,

Eu, ucenic al tău statornic,
Eu strig în lume ce te doare...

Azi călător fără de țară,
Visând o nouă dimineață,
Ca un drumeț într-o Sahară
Ascult eterna ta povață...
Povara zbuciumelor grele,
Ce mă apasă azi în cale,
Nu-i valul gândurilor mele,
E legea drumurilor tale...

În pacea mută

În pacea mută, solitară,
Cum stau cu somnul de mă-nșel,
Azi pare-o urnă funerară
Mansarda vechiului hotel...

În bezna nopții fără stele,
Eu simt cum prinsă-n umbre reci
Cenușa visurilor mele
Își doarme somnul ei de veci...

Nimic alături nu tresare
Și nu s-aude nici un zvon,
Abia din când în când, arare,
S-abate-un vaier monoton.

Pesemne undeva departe
Se roagă vreun nenorocit,
Și rugăciunea lui se-mparte
Peste orașul adormit...

Ori, vrând ca să mă pedepsească,
Vreun vânt aducător de vești,
A smuls o doină românească
De prin tranșeele nemțești...

Atunci

Un gând răzleț îmi spune mie
Că-n umbră mai aștept-un val,
O mare volbură târzie,
Cu chiote de vijelie
Să-și ducă clocotu-n Ardeal...

Atunci, în ziua dezlegării,
Pământul nostru abătut
Îl veți găsi în largul zării
Și-n toate unghiurile țării
Atât de gol și-atât de mut...

Dar morții s-or porni să vie,
Și-n vesel zâmbitor convoi,
Vă vor iubi cu frenezie,
C-ați împlinit o datorie
Nu pentru ei, ci pentru voi...

Portretul

Țin minte clipa... Soarele de vară
Aluneca în tinda casei noastre,
Și luminându-i pacea solitară
În fâlfâirea umbrelor de seară,
Se alinta cu florile din glastre...

Era o jale blândă, o sfială
Trecea din pomi prin iarba din grădină,
O tremurată plângere-n surdină,
Un stins fior de dulce moleșală,
Când eu privind spre munții de departe
Stăteam în prag cu gând de pribegie...
În trista mea tăcere abătută
Se fărâma o lacrimă târzie
Și pricepeam că seara asta mută
Pe-o veșnicie, poate, ne desparte...

Atunci a fost... Un fulger... O-ntâmplare...
Că mai privind din nou o dat spre tindă,
Eu te-am zărit sub înnegrita grindă
Încremenit în vechea nemișcare,
Portret bătrân al celui de sub glie...
Curatele clipiri nemângâiate,
Primind o nouă-nfățișare vie,

Mă urmăreau din cadrul din perete...
Era atâta zâmbet și lumină
În fața ta de popă de la țară,
Că ochii tăi adânci mă-nfiorară,
Cu raza lor de înțelesuri plină.
Tu deslușeai, în mintea ta bătrână,
Ce flacără mă arde și mă mână
Spre visul tău ce mi l-ai prins în sânge...

Tu-ntrevedeai altarul ce mă cheamă,
Cu glas vrăjit, poruncitor, de mamă,
În țara sfânt-a dorurilor tale...

Și biruit de-o nesfârșită jale
Părea că chipul s-a pornit a plânge,
Că buzele-ți frământ-o rugăminte,
Că-mi profețesc potopul care vine,
Și-n graiul lor, striga fără cuvinte,
Mă roagă tainic să te iau cu mine...

Te-am ascultat... În așteptarea crudă,
Tu ești tovarăș zbuciumelor mele,
În zile lungi și-n negre nopți de trudă,
În ceasurile viforelor grele,
Neîncetat tu mă privești în față
Și înțelegi că-n cântece rebele
Eu risipesc curata ta povață...
În jur de tine-aleargă-o lume nouă
Și trec și vin și se abat în pripă
Străine glasuri, gânduri neștiute,
Seninătatea feții tale mute,
Furând din plin cu mâinile-amândouă,
Ele-o despoaie-n fiecare clipă...

Azi îmi apari ca o străveche moaște,
Privirea mea abia te mai cunoaște.
Îmbătrânit tu mă măsori din ramă,
O umbră neagră-ți flutură pe frunte,
Și bine văd și bine-mi pot da seamă,
Că pletele-s mai albe, mai cărunte...

Ca un drumeț cu răsuflarea frântă,
Abia văzând o licărire-n zare,
Cum stau acum cu coatele pe masă,
Din ochii tăi mă fulger-o mustrare,

O rază nouă astăzi mă-nspăimântă:
Simt cum te ceri în sat la tine-acasă...

Trenurile

În colțul vechi de înnegrită gară
Se uită-n gol un moș cu barba sură,
Se uită-n gol din zori și până-n seară,
Cum trenuri vin și trenuri pleacă iară,
Țipând prelung dintr-o spurcată gură.

Sunt trenuri mute, care mortuare,
Sunt ciocli tainici negrele vagoane,
În ele poartă lacrimi și mustrare
Și bocete și plângeri funerare
Din tragedia bietelor cătane...

Și cum se uită moșul fără veste
Și-n juru-i noaptea a-nceput să crească,
Deodată cerul înroșit pe creste
I-arat-un zmeu, un zmeu ca din poveste,
Un zmeu flămând de carne românească.

Apostolul

Văzduhul îl despică iarăși sinistrul țipăt de aramă,
Pe câmpul blestematei Pajuri un proaspăt regiment se cheamă.
Din oceanul plin de lacrimi și din pădurea de blesteme,
Din patima întunecată ce urlă, chiote și geme,
Din plânsul românesc ce-aude nemilostivul cer de vară,
Se smulge mândră și-nghețată cântarea aspră de fanfară,
Poruncitoare și semețe, străine goarne prind să sune:
Spre dumnezeul rece-al morții trimit străină rugăciune...
Se toarce tainic umbra morții din joc de raze diafane:
Cu frunțile încovoiate ascultă tristele cătane.
Prin rânduri a trecut fiorul și peste capete se duce,
Cutremurată și învinsă întreagă oastea-și face cruce.

Doar unul singur stă la colțu-i cu cuget îndrăzneț spre soare,
Pe față are scrisă toată durerea lui fulgerătoare,
Îl arde flacăra aprinsă din visul nopților de trudă,
Și-nțelegând că-n clipa asta s-a isprăvit povestea crudă,
El nemișcat străpunge cerul cu ochiul lui de Prometeu
Și murmură încet în barbă: „Ardealul n-are Dumnezeu”.

În mormânt la Argeș

S-a urnit din pacea morților stăpână,
Neagoe-nțeleptul, Neagoe voievod,
Și-a sfărâmat azi-noapte, cu domneasca-i mână,
Lespedea de piatră, lespedea bătrână,
Unde-l îngropase cuvios norod...

În mormânt la Argeș pătrunsese dorul
Care plânge-acuma, sus la Făgăraș.
Fremătând din valuri Oltul, călătorul,
L-a trezit din somnu-i greu pe domnitorul
Adormit în vechiul creștinesc lăcaș...

L-a trezit - și dornic să-i cunoască sfatul
Mortului de-alături, mortului mai nou,
Neagoe bătrânul părăsindu-și patul,
Căutându-l unde-i proaspăt îngropatul,
S-a-ndreptat spre scara marelui cavou...

Se-ntâlniră morții amândoi în față,
Osebiți la vorbă, osebiți la port,
Și încrucișându-și suflul lor de gheață,
Au văzut deodată că din altă viață
S-a desprins aicea fiecare mort...

Doar-abia o clipă le-a ținut divanul,
N-a fost grai de cronici grai de pârcălab;
Cu mândria-i rece mut sta suveranul,
Și-a-nțeles degrabă Neagoe, sărmanul,
C-a pierdut domnia neamul Basarab...

Pribeag străin

Mi-aduc aminte într-o zi de vară,
Orașul prins în vechea-i alergare,
Ca scormonit de-o nevăzută gheară,
Vuia-mprejur și-n clocotul din zare
Își prăvălea statornica strigare
Lung chiotind plămâna lui murdară,
Atunci sub ploaia arșiței de soare,
Ce trimetea ucigătoare suliți,

În zgomotul de guri asurzitoare,
Eu te-am văzut la colțul unei uliți,
Vâslaș trudit prin goana nentreruptă,
Răzleț purtându-ți jalba călătoare,
Rătăcitor țăran cu fața suptă,

În strălucirea razelor de-amiază,
Ce luminau sfiala ta stângace,
Prin strigătul agenților de pază,
Tu, strecurându-ți teama și amarul,
Cu cele două blânde dobitoace
Neștiutor înaintai în cale...
În drumul greu părea că plânge carul
Din bietele încheieturi uscate,
Părea că boii prinși de aceeași jale,
În ochii umezi, dătători de pace,
Subt arcuirea frunților plecate
Răsfrâng icoana sărăciei tale.

Atât de singur, fără de povață,
Erai, sărmane suflet de la țară,
În nențelesul haos de viață,
Că-n ziua asta jalnică de vară,
Durerea mea te-a priceput mai bine,

A priceput că-n veșnică frăție
Noi așteptăm aceeași vijelie,
Străin pribeag și frate bun cu mine.

Lupul

Te-am auzit cum hăuleai departe,
Înfiorând pădurea-nzăpezită,
Bătrâne lup, cu gura istovită,
Etern pribeag al câmpurilor moarte,
Te-am auzit cum hăuleai departe.

Te-am auzit, și-n ceasurile grele
Ce mă gonesc cu vifore turbate,
Am priceput chemarea ta de frate,
Și-am priceput că-n noaptea fără stele
Tu ești tovarăș visurilor mele...

Tu, numai tu, neîmblânzită fiară,
Ce-ți strigi pustiei patima flămândă,
Și-n prigonirea câinilor la pândă,
Îți plimbi prin codri ura solitară -
Tu înțelegi un suflet fără țară...

Bobotează

Ieri un popă rumen mi-a venit în casă
(Lege nu-i pe lume să și-l vrea proroc),
Și din căldărușe mi-a uitat pe masă
Un sfios și galben fir de busuioc...
Busuioc cucernic, busuioc de-acasă,

Frate cu mușcata prinsă-ntre ferești,
Floare de la țară, floare cuvioasă,
Cum să-ți spun eu ție cât de drag îmi ești?
Mi-ai adus cu tine farmecul livezii,

Mi-ai vrăjit o clipă satul meu din deal,
Taina ce-nfioară noaptea bobotezii,
În întunecimea bietului Ardeal...
Îmi răsar acuma cântece uitate.

Și-ntr-o pribegie fără de noroc,
Eu te simt că tu ești singurul meu frate,
Rătăcit și galben fir de busuioc...

În străinul chiot care strig-afară,
Lângă mine-alături mi te irosești,
Floare cuvioasă, floare de la țară,
Ce cătarăm, oare, noi la București?...

Trecea convoiul mortuar

Trecea azi pe la colț de stradă,
Cu pasul cadențat și rar,
Cântând a morții serenadă,
Trecea convoiul mortuar.

În soarele de primăvară,
Ce-mpurpura un blând apus,
Cântarea asta funerară
Era de-o jale de nespus.

În zvonul mulcom de tropare
Toți robi eternului nimic
Priveau cu-atâta-nduioșare
La văduva de după dric.

C-un văl cernit pe fața suptă
Plecându-și fruntea ei de var,
Părea o arătare ruptă
Dintr-o icoană c-un calvar.

Avea atâta gol sub gene,
Și-atâta sete de-adăpost,

Că plânsul sfintei Magdalene
Mai trist nu poate să fi fost.

Și, totuși, palida femeie
N-a smuls un strop din ochii mei,
Gândeam la morții din tranșee,
Și n-am putut să-l plâng pe-al ei...

Aducerile-aminte

Aducerile-aminte, posomorâte urne
Ce-nchid cenușa clipei murite pe vecie,
Uitate-n țintirimuri cu umbre taciturne,
Ce-s mute ziua-ntreagă și noaptea reînvie...
Aducerile-aminte sunt harfe spânzurate
De ramura dintâie ce-atinge casa noastră,
Amurgul când adie tresar înfiorate,
Și până-n zorii zilei ne cântă la fereastră.
Aducerile-aminte, copii bastarzi ai vieții,
Ce rătăcesc pe câmpuri și dorm printre ruine,
Dragi licurici de-o clipă din drumul tinereții,
Aducerile-aminte de ce mai vin la mine?!

Pribeag

Plânge-o mierlă-ntr-o răchită
La răscruci de Dealu-Mare...
Suie-n pas domol răzorul
Un voinic pe murg călare...

Jos, în smalț de soare-apune,
Turla satului străluce;
Sapă murgul și nechează
Și-nspre vale vrea s-apuce...

Se înalță-n șea voinicul,
Vede-o casă-ntre poiene,
Și cu mâneca cămășii
Zvânt-o lacrimă din gene...

Într-o clipă strânge frâul
Și-l îndeamnă-n altă parte,
Dârz pleoapele-și închide...
"Du-mă, murgule, departe!..."

Sfărmând jgheabul cu potcoava
Drumului s-așterne murgul -
Peste plopi cu frunza rară
Cade-nlăcrimat amurgul...

Hora valurilor

I

Vechea mea otravă, jale călătoare,
Azi la malul mării te-am adus pribeagă,
Când povestea noastră pe pământ nu-l doare,
Să mi-o știe valul, valul s-o-nțeleagă.

Într-o clip-amurgul mi-a furat amarul
S-a pornit o undă alteia să-l spuie,
Cântecul meu tainic și-a pierdut hotarul,
Cu talazul cade, cu talazul suie.

Simt cum ondularea stropilor de apă,
Fremătând departe, glasul mi-l răsfrânge,
Cum se sparge larga valurilor groapă,
Când pământul tace, simt cum marea plânge.

Viforul din mine prinde să pătrundă
Până-n adâncimea apelor rebele,
Și se otrăvește fiecare undă,
De înfrigurarea patimilor mele...

Cresc în pacea serii magice orchestre
Din nepotolita volbură albastră,
Și-mi azvârl în goană noaptea la ferestre
Fulgere răzlețe din vâltoarea noastră.

S-a-mpletit un cântec mare, fără seamă,
Oceanu-mi cântă hora ta grozavă,
Undele te strigă, apele te cheamă,
Jale călătoare, vechea mea otravă...

II

În noaptea asta mă apasă
Al apei greu răsuflet cald,
Vin neguri negre de se lasă
Ca din povestea unui scald.

Oceanul cu acorduri grave
Nu-și mișcă crețele verzui,
Toți zeii mării scandinave
Veghează-n adâncimea lui.

În ritmul stropilor de apă,
Învie basme de demult,
Un vaier de departe scapă
Și vine-aproape, să-l ascult.

Adoarme-apoi cu firea-ntreagă
Și-abia mai rătăcește-n gol,
O jale tainică pribeagă,
Ca dintr-o harfă-a lui Eol.

Atunci, o clipă mi se pare
Cum stau și-n noapte mă frământ,
Că s-a oprit eterna mare
S-asculte moartea pe pământ...

Poveste

Cum stau acuma și-mi număr a vremurilor salbă,
Parcă-mi revăd, în casa din satul de sub deal,
Pe-un biet bunic din ceata de moși cu barba albă,
Prin cari vorbește gura tăcutului Ardeal.

Îl văd așa de bine... Îi flutura oftatul
Subt bolta înfrunzită a nucului înalt,
Când începea povestea: Doi ochi avea-mpăratul...
Dar de râdea cu unul, plângea cu celălalt...

Poveste minunată și tainică poveste,
Șoptită în amurgul atât de stins și mut,
Subt soarele de toamnă care murea pe creste,
Când mi te-a spus moșneagul, eu nu te-am priceput.

Dar printre anii tulburi, care-și sporiră-n cale
Comoara lor de lacrimi în fiecare ceas,
Nelămurită taină a înțelepciunii tale,
Poveste bătrânească, în minte mi-a rămas.

Și-abia târziu, odată, ți-am înțeles fiorul
Și te-am văzut cum stărui și-nfricoșată crești,
În clipa cea dintâie când mi-a atins piciorul
Țărâna fermecată a țării românești.

Atunci, în cutropirea furtunii fără nume,
Când râuri de văpaie îmi clocoteau prin sânge,

Te-a luminat întreagă un glas din altă lume:
Ei, ochiul care râde, noi, ochiul care plânge...

*

În volbura grozavă ce-mi strigă la fereastră,
Cum stau acum în noapte și-n golul ei mă zbat,
Pare c-aud cum geme cumplit povestea noastră
Și-l văd pe cel din basme, pe bietul împărat...

Îl văd și-mi mușcă-n suflet durerile păgâne,
Și patimi și ispite și vifore mă frâng;
Căci, cine-mi spune mie ce vom avea noi mâine!
Doi ochi ce râd în soare, ori doi ochi care plâng?...

Sufletul

După Ada Negri

Era puternic. - Dumnezeu din ceruri
A revărsat pe fruntea lui lumină.
Un cântăreț al dorurilor multe,
Poet supus visării fără nume,
Era frumos, în pacea lui senină,
Și viețuia neînțeles de lume.

Lui îi spuneau într-aripate șoapte,
Și stelele și lucrurile toate,
Cu glas vrăjit de mută armonie,
Cu-atâta slavă cerul i-a fost darnic;
Dar pentr-un vis din zări îndepărtate
O biruință el cerșea zadarnic.

Așa s-a stins cel mare-n întuneric...
Singurătatea-i străjuie mormântul,
Și pe movilă soarele-i coboară,
Peste podoaba teilor în floare.
Tremurător, un cântec poartă vântul
Asemeni unei păsări călătoare.

Azi, lutul mort în groapă se desface,
La sânu-i rodnic îl primește glia
Și se-nfrățește cu pământul tată...

. . . .

Eu te întreb, drumeț oprit în cale,
Ce-ai ocrotit pe strune poezia:

Ce-a mai rămas din cântecele tale?

Tu, numai tu, cel îmbătat de soare
Și de lumina sfânt-a dimineții,
Tu, chinuit de nemplinite doruri,
Ce ți-au zdrobit și inima și struna,
Tu,-nsângerat, dar neînvins al vieții,
Tu, suflete, trăi-vei totdeauna!

Când pacea dulce-mbrățișează bolta
Și florile cu roua se sărută,
Și când extazul dragostei curate
Va tremura în adâncimi de zare,
Se va-mpleti în el, nepricepută,
Viața ta și sfânta ta visare.

Furtunile când zbuciumă văzduhul
Și vifore-n păgână răzvrătire
Aprind temutul fulgerelor caier,
Când îngenunche pocăita minte,
Tu gemi atunci, cu îngrozita fire,
Cutremurat de-aducerile-aminte.

Când limpede va legăna amurgul
În lumi de stele-un cântec de fecioare,
Un cântec care-și flutură sfiala,
Și-aprins, văpaia patimii răsfrânge,
Atunci, topit în ruga-i arzătoare,
Tu, suflete, cu jalea lui vei plânge...

Dar, câtă vreme lunci vor fi în floare
Și-un trandafir va mai trăi în fire,
Cât buzele vor cere sărutare
Și florile vor cere stropi de rouă,
Și câtă vreme, tainică iubire,
Scânteia ta vei mai aprinde, nouă;

Când crini nuntesc în razele de soare
Și mândri țin alaiul strălucirii,
În vifore și în adânc de mare,
În stelele ce râd în împrejururi,
Pierzându-te în taina sfânt-a firii,
Vei dăinui tu, suflete, de-a pururi...

Table of Contents

Table of Contents